

[Alfred Jensen.]

lægger en afgift på den gamle boligmasse, og man lægger den også på den nye, uden at der er nogen udsigt til — i hvert fald ved vi det ikke — at lejerne får dækning derfor.

(Kort bemærkning).

Thestrup: Jeg vil gerne sige til den højtærede indenrigsminister, at det er kedeligt, hvis ministeren ikke forstår den jura, der giver skødeindehaveren fordelene ved den faste ejendoms værdifasthed, medens obligationsejeren må lide under inflationen, thi netop den jura gælder ikke alene her i landet, men praktisk talt også alle andre steder.

Må jeg nævne en kendsgerning, der dog måske kunne få den højtærede minister til at finde det mere rimeligt, at ejerne får en del af de store beløb, der her er tale om, nemlig den lange periode, igennem hvilken ejerne ikke nær har fået dækning for deres udgifter. Og må jeg så endelig sige, at hvis man mener, det er nødvendigt for landet, ja, så er der den almindelige skattevej at gå. Her sker der det, at man griber ind over for ejendomsretten. Det er det, vi fra vor side ikke kan være med til.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Det ærede medlem hr. Thestrup mente, at den jura, han omtalte, gjaldt næsten også alle andre steder, men det er nu ikke noget bevis for, at den er rigtig.

Med hensyn til at pålægge ejendomsbesidderne en byrde, når de har haft den fordel at have deres værdier sikret, forstår jeg bedre den jura, som Anders Sandøe Ørsted praktiserede efter 3 års krigen, da han pålagde en hartkornsskat til dækning af de udgifter, der havde været, altså et bevis for, at ejerne af de faste ejendomme havde været sikret og tjent godt, og at man derfor, når byrden skulle fordeles, måtte tage hensyn til dette. Det er det, vi gør med dette forslag.

(Kort bemærkning).

Paabøl: Til det ærede medlem hr. Niels Andersen vil jeg sige, at det, jeg har udtrykt min forbauselse over, er, at retsforbundet kan gå med til en afvikling, som

medfører en forøgelse af den samlede beskatning, for det er det, der er tale om i dette tilfælde.

Med hensyn til boliglovsforslaget har jeg ikke udtalt, at jeg var tilfreds med den afviklingstendens, der er i det; jeg har udtalt, at jeg var tilfreds med den målsætning, ministeren gav udtryk for i sin fremsættelsestale; men den er jo ikke fulgt op i lovforslaget, for de sociale boligselskaber bygger jo videre i betydeligt omfang.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt grundejerne skal have det hele, vil jeg sige, at det er jo slet ikke sådan, problemet ligger, for det, som skal ind i de offentlige kasser, det finder jo ind i de offentlige kasser ad de normale kanaler.

Hele det spørgsmål er for øvrigt meget mere kompliceret, end man gør det til. Efter forrige krig sad der en kommission og arbejdede med spørgsmålet; den fandt ud af, at det i virkeligheden var en håbløs opgave, fordi ejendommene var prioriteret til forskellige tidspunkter og under forskellige renteniveauer, nogle var uprioriterede, og ejendommene havde været genstand for livlig omsætning til stigende priser. Det samme billede har vi i dag. Den mand, man i virkeligheden skulle have fat i, er ofte gået ud af billedet, og forholdene er så forskelligartede, at skulle man virkelig foretage en beskatning, måtte det være med individuel prøvelse i hvert enkelt tilfælde. Det ville være en ganske håbløs opgave, og efter forrige krig opgav man den. Jeg tror, man må slå sig til ro med, at det, der skal ind i de offentlige kasser, finder ind ad de normale kanaler.

(Kort bemærkning).

Niels Andersen: Jeg gjorde mig i mit sidste indlæg skyldig i en fejltagelse, idet jeg omtalte hr. Egon Larsen, der er direktør i Kjøbenhavns Grundejerforening, som formand; det er konsul Sliben, der er formand.

Det ærede medlem hr. Paabøl gjorde en bemærkning om, at retsforbundet her går med til mere skat. Det reelle forhold er imidlertid det, at vi her går med til en ejendomsbeskatning på ca. 136 mill. kr. og til en tilbagebetaling af ca. 120 mill. kr. til